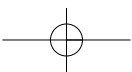
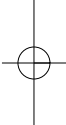
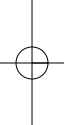

Ten noorden van het paradijs

Van Thomas Engström verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Ten westen van de vrijheid
(Ludwig Licht-kwartet, deel I)

Ten zuiden van de hel
(Ludwig Licht-kwartet, deel II)

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Thomas Engström

Ten noorden van het paradijs

LUDWIG LICHT-KWARTET

DEEL III

Vertaald uit het Zweeds
door Sophie Kuiper

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3308 8

© 2015 Thomas Engström

Published by agreement with Salomonsson Agency

© 2017 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Sophie Kuiper

Oorspronkelijke titel *Norr om paradiset*

Oorspronkelijke uitgever Albert Bonniers Förlag

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

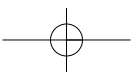
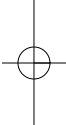
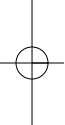
Omslagillustratie © Miroslav Šokčić / Mono Studio

Foto auteur © Mathias Blom

Verspreiding voor België:

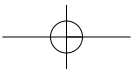
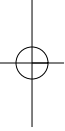
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn geliefde Margit

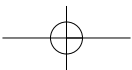
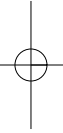

Uit totalitair oogpunt wordt geschiedenis eerder vervaardigd
dan opgetekend.

- *George Orwell*

PROLOOG

versailles, sw 8th street
little havana, miami / florida / usa
ma 9 jun 2014
[23:45 / est]

Wie lang genoeg leeft, wordt altijd verraden. Vijandschap is geen complicatie; het is een natuurlijke staat.

Vlak voor middernacht was de lucht in Little Havana een wolk van parfum. Zware basisnoten van druipend zoete jasmijn en muskus, hartnoten van warm asfalt, benzine en cigarillo's, en daaroverheen schetterende topnoten van warm gerookt varkensvlees, gegrilde jalapeño's, geroosterde oregano en verschroeide cayenne. Mensen liepen in trosjes, sommigen op weg naar huis na een lange maaltijd, anderen met hun zinnen op een van de clubs, waar de vrouwen op hun turquoise stiletto's al zaten te wachten en de portiers met hun getatoeëerde armen over elkaar voor de deur stonden.

De meeste huizen in het enorme stadsdeel waren niet hoger dan drie verdiepingen. De meeste inwoners spraken net zo goed Engels als de gemiddelde vijfjarige in het land waaruit ze waren gevlucht.

Vlak bij de parkeerplaats achter het restaurantcomplex Versailles aan SW 8th Street stond een man schrijlings over een damesfiets. Hij droeg een motorhelm met het vizier dicht: een enigszins onbehaaglijke aanblik, maar lang niet het ergste wat je laat op de avond in Miami kon tegenkomen. Hij ademde zwaar – het was negenentwintig graden – en moest het vizier een stukje

opklappen om te voorkomen dat het plexiglas besloeg.

Vanaf zijn uitkijkpost zag hij het ene gezelschap na het andere het restaurant uit slenteren. Dit waren geen Amerikaanse Cubanen, maar onvervalste ballingen, mensen die wachtten tot ze weer terug konden naar het vaderland dat hun, zo meenden zij, was afgepakt. Versailles was het hart van het verzet tegen het Castro-regime. Hier waren acties, ontvoeringen, moorden, zelfs hele staatsgrepen beraamd. Hier had een van de gewelddadigste spelers uit de Koude Oorlog zijn laatste veilige buitenpost. Tot vanavond.

Het loeiende getoeter van een zware vrachtwagen die langreed bracht de man op de fiets bijna uit balans. Hij zweette inmiddels hevig, keek nogmaals op zijn horloge, mat nog eens zijn hartslag door twee vingertoppen tegen zijn polsslagader te houden.

Het slagen van het plan hing volledig van hem af. Tegelijkertijd was hij, als alles goed ging, volkomen overtollig. Het enige wat hij hoefde te doen was een signaal geven, als het meezat. Als het tegenzat, moest hij gewoon zijn werk doen, overschakelen naar de vertrouwde robotstand, die hij had ontwikkeld en gepolijst tijdens maandenlange gevechten in stedelijke omgevingen aan de andere kant van de aardbol. Daaraan herinnerde hij zichzelf voor de twintigste keer in tien minuten, en hij haalde een paar keer diep adem.

Daar.

De doelwitten kwamen door een van de achterdeuren naar buiten. De een droeg een paar tassen – brood uit de eigen bakkerij van Versailles, misschien, of de klikjes van de maaltijd voor de vrouwen, kinderen, honden. Allebei waren ze te dik en in de zestig. Ze groetten de bewaker, die hen grondig bekeek alsof hij wilde beoordelen of ze nog in staat waren zelf naar huis te rijden.

Dat was de zwakste schakel in het plan. Ze hadden de gewoonten van de mannen maandenlang in kaart gebracht, en de statis-

tieken wezen uit dat de twee meestal niet meer dan een paar glazen wijn per persoon dronken. Meestal. Acht van de tien keer gingen ze dus met hun eigen auto naar huis. Twee van de tien keer namen ze ieder een taxi. Wat betekende dat er twintig procent kans was dat de man met de motorhelm de donkergroene Heckler & Koch USP uit de ruime zak van zijn legerbroek moest halen.

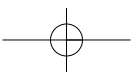
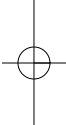
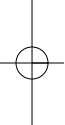
Een van de doelwitten zei iets, waarop de bewaker lachte en zijn armen spreidde in een gebaar van overgave. Toen liepen ze naar hun auto's, die op drie vakken van elkaar geparkeerd stonden. Maar nog niets was zeker: misschien zouden ze alleen iets uit de auto pakken voor ze een taxi belden. Hij hoefde niet meer aan zijn pols te voelen; hij hoorde zijn hartslag luid en duidelijk in zijn hoofd. Achttien slagen in tien seconden.

Maar de twee mannen omhelsden elkaar, sloegen elkaar op de rug, namen afscheid, stapten in hun zwarte auto's. Zijn hart kwam onmiddellijk enigszins tot bedaren. Het was bijna, bijna voorbij. Tijd voor het signaal.

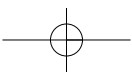
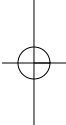
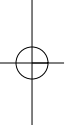
Hij stak langzaam zijn wijsvinger in de lucht, maakte een vuist, opende zijn hand weer. Toen stapte hij op en fietste rustig weg.

Drie seconden verstreken. De dikke lucht trok zich samen, zette zich schrap voor zijn eigen vernietigende kracht. Toen werd de blauwzwarte hemel achter hem krijtwit van een hongerige, allesverslindende vuurzee. Glas werd verbrijzeld, autoalarmen begonnen te loeien, stukken plaat en plastic en mensenvles vlogen door de nacht en bleven brandend achter op het warme asfalt.

De oorlog was begonnen. En misschien, heel misschien al gewonnen.

AFDELING I

342 SW 8th AVENUE
LITTLE HAVANA, MIAMI / FLORIDA / USA
DI 10 JUN 2014
[10:05 / EST]

In Little Havana woonden grof geschat zestigduizend Cubanen en één Duitser: een blonde man van zevenenvijftig die, toen hij zich rond tien uur 's ochtends omdraaide op het knerpemde duivelsmatras van zijn kampeerbed, zich niet kon herinneren waar hij was. Pas toen hij hoorde hoe de verkeersgeluiden zich vermengden met het gezang op de veranda, wist hij het weer.

Florida was een farce. Een flard hitte die door de lucht zweefde, een bundel laserstralen die verkoeling zocht op Ludwig Lichts klamme huid en die daarbij verschroeide. Florida was het paradijs zonder engelen.

'Goedemorgen, papi,' zei Carmen toen Ludwig in een dunne, lichtblauwe ochtendjas het schaduwrijke terracotta voortuintje in stapte. Haar pupillen waren het enige wat groot was aan haar; verder was ze een mager, klein en pezig schepsel. Het had een paar weken geduurd voor Ludwig haar als volwassene kon zien, al was ze dan over de veertig.

De hele buurt dacht natuurlijk dat Ludwig het met haar deed, maar dat was niet de overeenkomst die ze hadden. Carmen was zijn waakhond, en in ruil voor haar diensten mocht ze in het schuurtje in de tuin wonen. Het was mooi meegenomen dat ze nooit sliep, althans, niet voor zover Ludwig wist. Haar brandstof bestond uit kiwisap en maisbrood met hasj, en, een paar keer per

maand, een stuk taart dat ze van de bakker een paar blokken verderop kreeg. De overeenkomst hield ook in dat ze van de faciliteiten van het huis gebruik mocht maken als Ludwig niet thuis was. Hij had haar nog nooit binnen gezien, maar soms zag hij aan de badkamer dat ze de douche had gebruikt en trof hij in de keuken sporen van uitgeperste kiwi's aan.

De veranda, die werd omgeven door pilaren in dezelfde verbleekte kleur als het huis en een lage, dikke bakstenen muur, was zo groot als een stationcar. Het tuintje tussen de veranda en het één meter hoge hek van kippengaas was ongeveer even ruim bemeten. Acht palmen stonden beurtelings net voor en net achter het hek. Dat was een van Ludwigs vele slepende problemen, want het groenbeheer van Dade County weigerde de bomen aan de binnenkant van het hek te snoeien. Hij had geprobeerd het met smeergeld op te lossen, maar hoezeer zijn zintuigen elke seconde van de dag ook anders beweerden, het was kennelijk toch geen tweedeklas bananenrepubliek. Dit waren de Verenigde Staten, waar alles weliswaar net zo inefficiënt was, maar dan zonder de bijbehorende flexibiliteit.

Ludwig keek uit over het zuidwesten van Riverside Park aan de overkant van de straat. Achter nog een kippengaashek, hoog en naar binnen gekruld om ballen op te vangen, lag een honkbalveld. Het gravel was donkergeel en leek bijna licht te geven in de ochtendnevel. Op dit moment was er niemand op het veld, maar de klappen van de knuppels hadden zich als een hardnekkig tromgeroffel in Ludwigs hoofd genesteld.

De voetgangers en fietsers leken zich sneller en doelbewuster voort te bewegen dan de auto's, die traag voorbijstroomden. Na verloop van tijd had Ludwig begrepen waarom: het was een lastige wijk om doorheen te rijden vanwege de stoplichten die op elke kruising stonden. De meesten die hier met de auto kwamen, waren verkeerd gereden en zochten wanhopig naar de dichtstbijzijnde hoofdweg. Als er al eens iemand de weg vroeg,

luidde de vraag steevast: ‘Hoe kom ik deze wijk weer uit?’

‘Ook goedemorgen,’ bromde Ludwig. Hij haalde zijn heupfles uit de zak van zijn ochtendjas, nam een paar slokken lauwe bourbon, stak zijn voeten in een paar rode slippers, deed het hek open en liep links de straat in, langs het park, maar dan aan zijn kant van de straat. In één routineuze beweging maakte hij een paardenstaart in zijn tegenwoordig lange haar.

Zijn stamkroeg voor overdag lag vijftig meter verderop. Het was niet meer dan een bezemkast met anderhalve barkruk plus btw, en verder nog een terrasje bestaande uit drie plastic stoelen en een paar omgekeerde bierkratten onder een luifel van dezelfde kleur als Amerikaanse wegwijzers. De dame die de tent bestierde was een van de vele ondernemende individuen met wie Ludwig een soort stilzwijgend contract had afgesloten. Elke morgen hielp hij haar zonder een woord te wisselen een middel-eeuwse speaker op de airconditioning aan de straatkant te hijzen, en als beloning kreeg hij een *café con leche* en een ijskoude Budweiser. Als hij ’s avonds de laatste klant was, liep hij met haar mee als ze de kas naar de auto bracht.

Toen de speaker op zijn plek stond en de dame – hij had geen idee hoe ze heette – met haar rug naar hem toe iets stond te bakken, hoestte hij even en nam plaats op een van de stoelen op het terras. Twee minuten later stonden het biertje en de koffie voor zijn neus. Hij deed een scheutje bourbon in het grauwe brouwsel, masseerde zijn slapen en dronk. Langzaam, langzaam begonnen zijn hersenen iets te herkauwen. Het was nog te vroeg om te zeggen wat. Waarschijnlijk iets met betrekking tot de smerige, waardeloze kroeg aan 7th Street die hij tot zijn grote spijt zijn eigendom mocht noemen.

Op het bierkrat waarop hij zijn voeten liet rusten lag een extra editie van de *Miami Herald*.

BOMAANSLAG IN LITTLE HAVANA: DRIE DODEN

Gouverneur Scott in crisisonderzoek met Washington over verhoogde terreurdreiging na autobommen bij Versailles

Naast een werknemer van een restaurant kwamen ook Guevo Laziles en Pablo Rojas om, in Zuid-Florida bekend als leiders van de FRPF, de militante tak van de Cubaanse ballingbeweging. Laziles was vijftien jaar lang de spreekbuis en het gezicht van de beweging. De politie van Miami-Dade laat in een eerste commentaar weten de zaak aan de federale autoriteiten over te laten, omdat het misdrijf wordt geclassificeerd als terroristische aanslag. Volgens nog onbevestigde informatie stuurde het plaatselijke kantoor van de FBI binnen een halfuur na de knallen een explosieventeam.

In een eerste verklaring op zijn blog laat Jesus Esquivel, volgens verschillende bronnen de derde man van de FRPF, weten: 'De Amerikaanse bevolking ziet zich nu geconfronteerd met de ernstige dreiging die uitgaat van Castro's wanhopige lakeien. Zij bevinden zich in ons midden en denken niet terug voor moord in koelen bloede in het hart van de democratie en de vrijheid. Wij rouwen om onze kameraden en bidden voor hun familie op deze zwarte dag. Maar wij volharden in onze strijd.'

Het artikel ging verder, maar Ludwig niet.

Als hij een beter mens in een betere conditie was geweest, was zijn eerste reactie waarschijnlijk niet geweest dat alles wat nadelig was voor Versailles, gunstig was voor de kleinere restaurants. Maar dat was hij niet, en hij legde de krant weg met het leedvermaak van een valse zuiplap.

Helaas hielp zelfs dat niet tegen zijn hoofdpijn. Uit zijn linkerzak pakte hij twee aspirientjes, die hij verkrummelde boven zijn bier tot het borrelde en siste. Hij hoefde alleen maar van het schuim te nippen. Hij sloot zijn ogen. Toen begon hij het plan te schetsen voor wederom een volkomen zinloze dag in zijn eigen eindopslag.